

Immòbils i bocabadats

Porten bolquers, es mouen de quatre grapes o fent tentines i tot els crida l'atenció. Toquen, miren, i al·lucinen amb allò que tenen a l'abast. És clar, també el televisor, sobretot quan és engegat i en surten llums, colors, moviments i sons expressament concebuts per a hipnotitzar-los. Cada cop hi ha més oferta de programes i canals per a bebès, i cada cop hi deu haver menys infants que no mamin tv abans d'aprendre a parlar.

Porten bolquers, es mouen de quatre grapes o fent tentines i tot els crida l'atenció. Toquen, miren, i al·lucinen amb allò que tenen a l'abast. És clar, també el televisor, sobretot quan és engegat i en surten llums, colors, moviments i sons expressament concebuts per a hipnotitzar-los. Cada cop hi ha més oferta de programes i canals per a bebès, i cada cop hi deu haver menys infants que no mamin tv abans d'aprendre a parlar. No hi ha estudis d'audiència de zero a quatre anys, de manera que ningú no sap del cert quanta tv o quins programes veuen els més menuts, llevat dels pares, mares, avis i cangurs de cada infant. Però el negoci deu ser força rendible, perquè des que a final dels anys noranta van arribar els [Teletubbies](#), l'oferta de televisió per a bebès no ha parat de créixer. A més de sèries i productes d'èxit internacional com [Maisy](#), [Pingu](#), [Baby Einstein](#), [So Smart](#) o [Pocoyo](#), disponibles a botigues, biblioteques i YouTube, les televisions de pagament ens ofereixen almenys dos canals temàtics de televisió, [BabyFirst](#), fet als Estats Units, i [BabyTV](#), israelià. Durant les vint-i-quatre hores del dia, tots dos emeten programes pensats per a aquesta franja d'edat. Els promotors de la televisió per a bebès no es cansen de temptar pares i mares repetint que hi col·laboren psicòlegs, pedagogs i educadors, i que potencien el desenvolupament i l'aprenentatge dels infants. Creient que són beneficiosos, o si més no innocus, esdevenen gairebé irresistibles. Un dia, només una estoneta. Els menuts romanen immòbils i bocabadats davant l'aparell. Sembla que la cosa els interessa. I els manté tranquils, quiets. Controlats. I llavors, un altre dia, tornem-hi. Només una altra estoneta. Les primeres vegades els acompanyem. Però de mica en mica els deixem cada cop més temps sols davant la pantalla. I d'aquesta manera, amb una gran inconsciència, els comencem a enganxar a la televisió. La preocupació pels efectes de la televisió en els infants no és nova. I és natural, tenint en compte que entre els quatre i els dotze anys passen més temps absorbint continguts televisius que no a l'escola, segons el [Llibre blanc](#) sobre la influència dels mitjans audiovisuals del [Consell de l'Audiovisual de Catalunya](#). Abunden els organismes i entitats que vetllen per la protecció dels drets dels menors d'edat, pel contingut, la qualitat i la quantitat de les produccions audiovisuals destinades a infants i joves; grups i professionals que estudien els trastorns derivats de la intensa i extensa exposició als mitjans; col·lectius que exploren i promouen estratègies per a treure'n suc educatiu... Tenim, entre alguns més, [Telespectadors Associats de Catalunya](#), [AulaMèdia](#) o l' [Observatori Europeu de la Televisió Infantil](#), que encara no fa una setmana portà a terme, simultàniament i a la mateixa ciutat, les VIII Jornades, el XII Fòrum mundial de la televisió infantil i el XII Festival Internacional de TV de Barcelona. I segur que n'hi ha més. No obstant això, fins ara no s'ha qüestionat la televisió per a bebès. Potser perquè hi ha tantes assignatures pendents del nostre sector audiovisual infantil, aquest tema sembla secundari. Però des de fa uns quants mesos, els venedors de programes per a menors de tres anys tenen un país enemic: França. El Ministeri de Salut francès no creu que hi hagi programes que puguin ajudar a dormir els menors de tres anys, contribuir a enfortir els sentits, familiaritzar-los amb conceptes matemàtics, fomentar la sociabilització, potenciar la creativitat (sic!) o desenvolupar el llenguatge i el pensament, com assegura la web de BabyFirst. Ben a l'inrevés. En un [comunicat](#), que devia desconcertar molta gent, va dictaminar que els programes de televisió específicament creats per als més petits no tenien cap efecte positiu sobre el desenvolupament psicomotriu i afectiu, va alertar dels riscos associats al consum d'imatges televisives i va desacreditar les empreses que pregonaven beneficis que ningú no havia pogut demostrar científicament. I aquest mes de novembre ha entrat en vigor una [normativa](#) del Consell Superior de l'Audiovisual francès que prohibeix a les cadenes franceses 'd'editar, difondre o promoure programes anunciats com a específicament destinats a menors de tres anys', i obliga els canals de cable o de televisió digital a informar els abonats de manera

llegidora i accessible que 'mirar la televisió pot frenar el desenvolupament d'infants més petits de tres anys, encara que siguin canals destinats a aquest públic', i que pot 'afavorir passivitat, endarreriment del llenguatge, excitació, alteracions del son i de la concentració i dependència de la pantalla'. Als Estats Units, que és on fan més feina sobre la matèria, potser perquè el consum televisiu dels més joves causa estralls o perquè en són més conscients, l'[Associació Americana de Pediatria](#) recomana que els menors de dos anys no mirin la televisió i que es limiti a un màxim de dues hores diàries als més grans. I des de fa prop de deu anys, aquesta mateixa associació distribueix entre més de 60.000 metges un [qüestionari](#) per a confeccionar l'historial mediàtic dels infants. És un instrument per a identificar possibles causes de trastorns psicològics i de conducta que inclou preguntes com ara: 'El teu fill mira més de dues hores la televisió cada dia?' 'Té un aparell a la seva habitació?' 'Acostuma a menjar mentre mira la tv?' O 'Té malsons després de mirar films?' També es recullen dades sobre el consum de música, videojocs i internet. I com els menuts, quan els endollem els dibuixos, nosaltres restem immòbils i bocabadats. Tard o d'hora haurem de reaccionar.

17 novembre 2008

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)